

Mačka i zen

Mačka i zen

Džejms Norberi

Prevela
Dijana Radinović

Laguna

Od istog autora

Velika Panda i Malecki Zmaj

Životinjama.

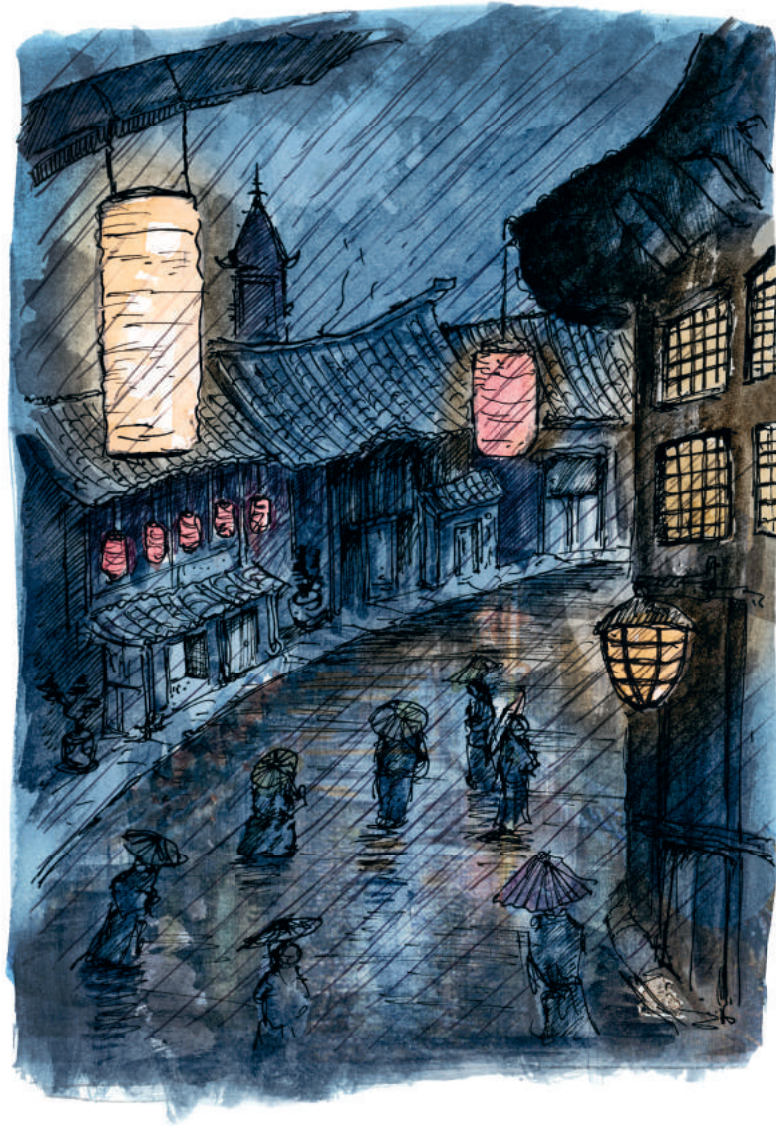
Učiteljima, glasnici i ponajviše prijateljima.

Daleko odavde bio jedan grad.

Nalazio se na obalama jedne velike reke.

I bio je dom hiljadama ljudi.

Ali ovo nije priča o ljudima.

Ovo je priča o jednoj mački.

A ove hladne jesenje večeri sedi u zaklonu od kiše
sa svojim dobrim prijateljem Pacovom.

Kiša se slivala s krovova i grgotala niz oluke.
Žitelji grada su pogureno hitali kući
da se sklone s pljuska.

Mačka ih je posmatrala.

Posle nekog vremena okrenula se ka Pacovu i rekla mu:
„Godinama već tragam,
ali ima još toliko toga što ne razumem.“

„A šta je to što tražiš?“, upita je Pacov.

Mačka je uzdahnula.

„Volela bih da znam.

Mir?

Prihvatanje?

Možda način da spoznam svet...“

„Dakle, ništa naročito teško“, reče Pacov blago se smešći.

„Ali možda mogu da ti pomognem – čuo sam da daleko odavde,

usred javorove šume u dolini,

ima jedan drevni bor.

I ko sedne na njegove grane steći će
mir i spoznanje kao niko pre njega.“

„Stvarno?“, na to će Mačka.

Pacov klimnu glavom.

„Onda znam šta mi je činiti. Smesta ću tamo poći.“

Mačka se pozdravi s prijateljem, pa nečujno skoči sa zida i pođe starim putem što je vodio iz grada ka dolini.

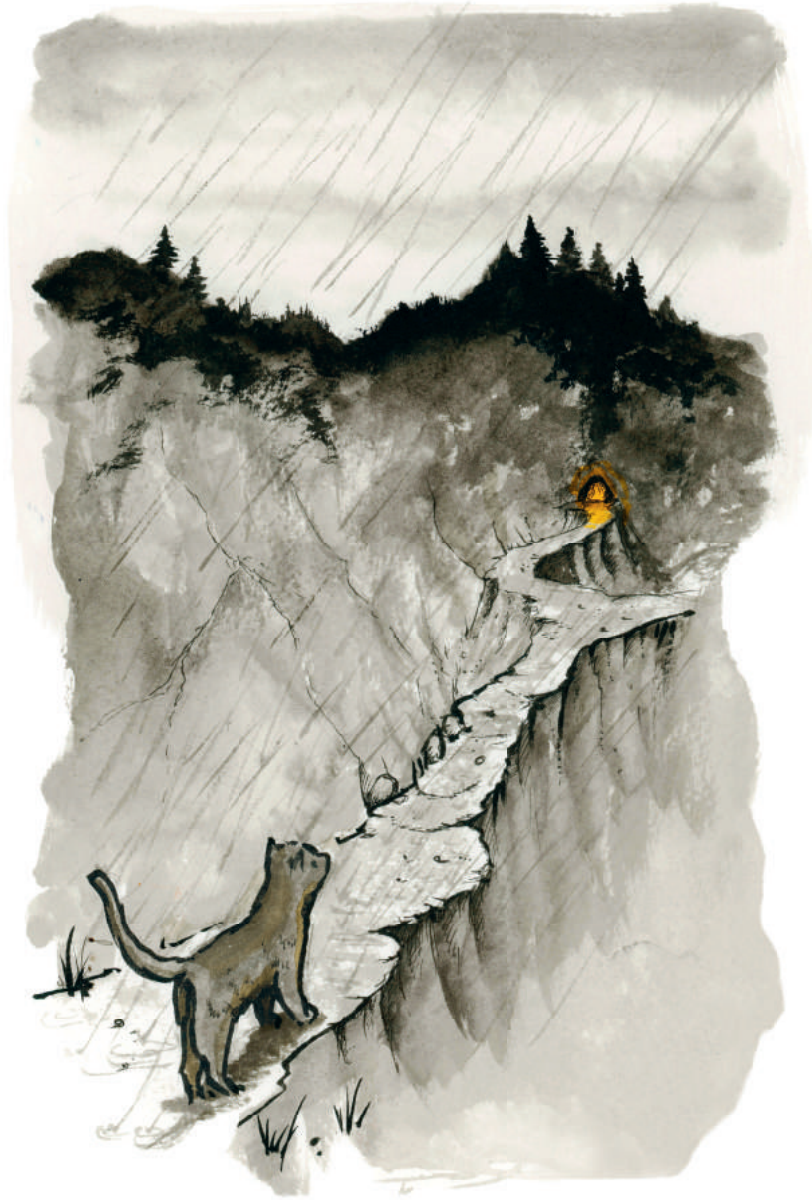

Mačka je satima hodala.

Na zemlju se već spuštao mrak
kad je u daljini ugledala sjaj vatre u pećini.

Smrznuta i pokisla do gole kože, rešila je da okuša sreću.

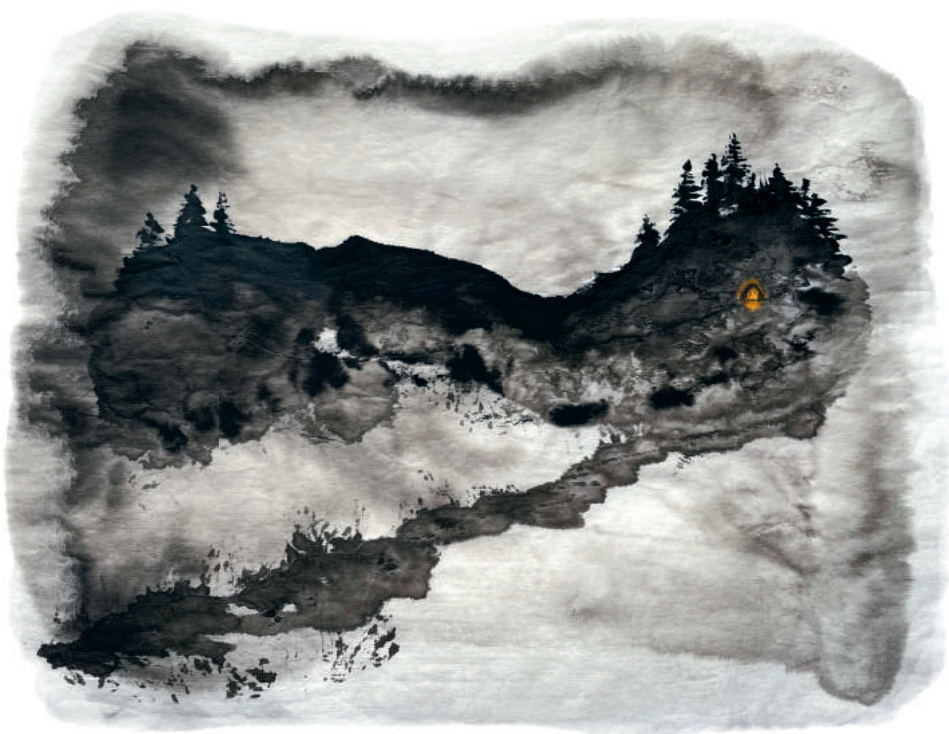
Mačka je oprezno zavirila u pećinu.

Na svoje iznenađenje ugledala je zeca kako se suši kraj vatre.

„Oh... zdravo“, reče Zec, trгнуvši se.
„Uđi, pridruži mi se. Otkud ti ovde?“

Kako je napolju gasnulo i poslednje svetlo,
Mačka se zahvalno smestila kraj vatre.
„Ja sam na duhovnom putovanju“, kaza ona.
„Tražim drevni bor što raste među javorovima.“

„Je li?“, na to će Zec.
„A šta te je navelo da kreneš tim putem?“

Mačka se na trenutak zamisli.
„Pretpostavljam da je to počelo pre mnogo godina,
dok sam još bila mače.“

„Jednom godišnje jedan mudri zmaj posetio bi selo u kom sam živela.
Zmaj bi razgovarao sa svakim ko bi došao da ga vidi
i ponudio mu vođstvo i mudrost.“

„Volela sam da ga posećujem, i to svaki dan.

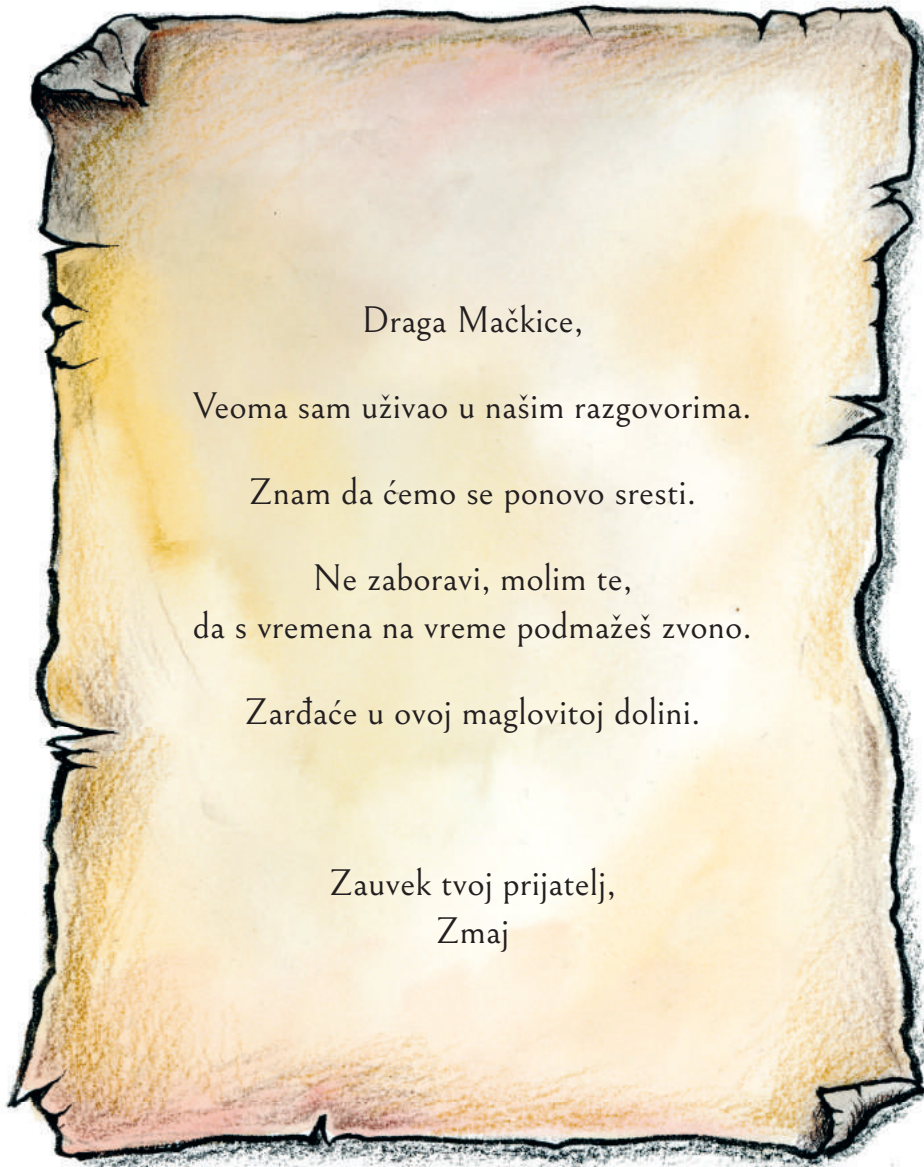
Ali tada sam bila nestašna i svaki put
kad bih otišla kod Zmaja, nisam mogla a da mu ne ukradem nešto
– šljivu, tamjan...

A jednom prilikom, stidim se da to priznam,
ukrala sam mu predivno, dragoceno zvono.“

Jednog dana sam otišla da vidim Zmaja, no njega više nije bilo.
Na mestu gde je bio, ležao je mali svitak sa mojim imenom.“

Draga Mačkice,

Veoma sam uživao u našim razgovorima.

Znam da ćemo se ponovo sresti.

Ne zaboravi, molim te,
da s vremena na vreme podmažeš zvono.

Zarđaće u ovoj maglovitoj dolini.

Zauvek tvoj prijatelj,
Zmaj

„Pa, kao što možeš da zamisliš, obuzela me je griža savesti,
ali što je još važnije, nisam mogla da verujem
koliko je Zmaj bio dobar prema meni
iako je sve vreme znao da ga potkradam.

Taj čin praštanja snažno je uticao na mene.

Pokazao mi je kako neko, bez propovedanja,
može svojim postupcima da dovede do promene u onima oko sebe.

I stoga sam čvrsto rešila da nastavim Zmajjevo dobro delo.

Tako sam krenula ovim putem.“

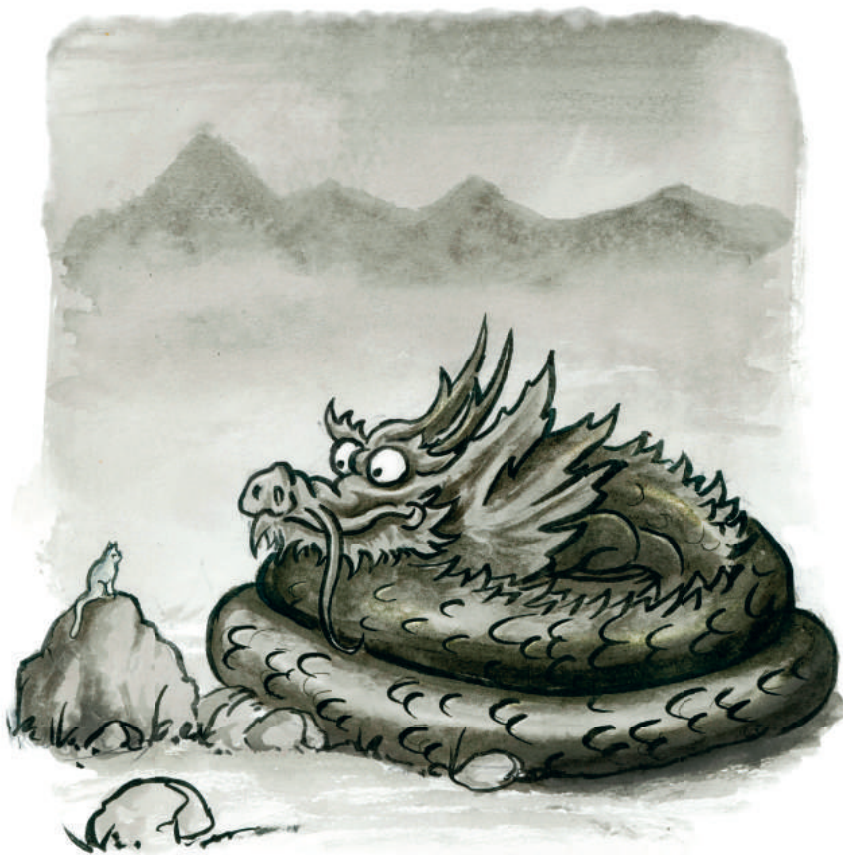
„Shvatam“, reče Zec.

„Pa šta si uradila da počneš da slediš Zmajeva učenja?“

„Pa, počela sam polako“, kaza Mačka, „i pravila sam mnogo grešaka, ali mislim da ima nekoliko stvari koje su mi stvarno pomogle u tome.“

„Kaži koje su to“, reče Zec.

Mačka se na trenutak zamislila.

„Pa“, reče ona, „i dalje posećujem Zmaja svake godine, i on mi svaki put kaže nešto što mi promeni način razmišljanja.“

Stoga bih rekla da je prva stvar ta da...

...nikad ne prestaješ da učiš.

Nove ideje nam pomažu da se razvijamo
i izbegnemo ponavljanje istih grešaka.

Lakše je učiti kad shvatiš da život
uvek pokušava da te nauči nečemu.“

„Provodi vreme u tišini,

uživaj u prirodi,

budi pažljiv i traži mir.“